בס"ד

תפארת עוז

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי יונה חורי זצוק"ל זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי יונה" 03-6182992

העלון טעון גניזה
עלון מס' 559
שבת פר' "תצוה"
שנת תשפ"א

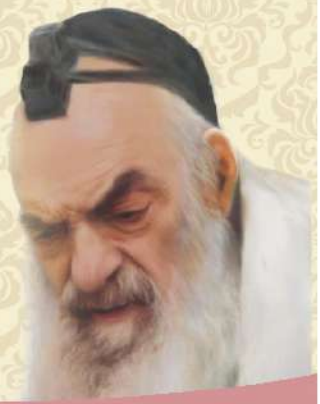

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל

לרפואה שלמה
שלמה בן ויקטוריה
אולגה זימבול בת אמילי

מטעמים לשולחן

וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם (כט, א)

מהו אותו 'דבר' שבו יתקדשו ישראל?

במדרש מובא (שמות רבה לח, ד) שבאו ישראל וטענו לפני הקב"ה:" רבון העולם, הנשיאים חוטאים ומביאים קרבן ומתכפר להם, משיח חוטא ומביא קרבן ומתכפר לו, אנו-אין לנו קרבן!". על טענה זו השיב להם הקב"ה:"ואם כל עדת ישראל ישגו... והקריבו הקהל..." (ויקרא ד, יג-יד). עניים אנו-המשיכו ישראל-ואין לנו אפשרות להביא קרבנות. אם כן- אמר להם הקב"ה – דברים אני מבקש שנאמר: קחו עמכם דברים ושובו אל השם, ואני מוחל על כל עוונותיכם, ואין דברים אלא דברי תורה, שנאמר 'אלא הדברים אשר דבר משה'. אולם גם הצעה זו לא ישרה בעיניהם ולא התקבלה על ליבם, והם הוסיפו ואמרו: אין אנו יודעים! אמר להם, אפוא, הקב"ה: בכו והתפללו לפני-ואני מקבל! על כך אומר הכתוב : וזה ה'דבר', באמצעות כח הדבור וכח התפילה שנתן להם- יתקדשו ישראל! גדול הוא כוחה של תפילה, עד כי מסוגלת היא להפוך את הטבע ולשנות את רוע הגזרה, כפי המעשה המובא בזוהר הקדוש: אמר ר' אלעזר: חברים, נלך ונגמול חסד לרמון שהיה מלא אוכל, ור' יוסי דפקיעין שמו-שהרי נסתלק מן העולם. כשהגיעו החכמים לביתו של רבי יוסי, ראו את בנו של ר' יוסי שוכב עליו, בוכה ובוכה, ואינו מניח לחברא קדישא לגשת ולטפל בו. שמעו אותו אומר:" רבונו של עולם, כתוב בתורה:'שלח תשלח את האם והבנים תקח לך', וכיצד זה שלקחת את אבא בטרם לקחת אותי? ואם תאמר: אם כתיב ולא אב, אבל אבא שלי היה עבורנו גם אב וגם אם, משום שאמנו נפטרה, ואף אותה לקחת מעל בניה. היכן דין תורה?!" תפילתו של הילד בקעה רקיעים-ור' יוסי דפקיעין התעורר וחי עוד עשרים ושתים שנה! צא ולמד מה גדול כח השפעתה של התפילה! הרב מרדכי דרוק ספר בהקשר לכך כי בבית היתומים "דסקין", שהקים המהרי"ל דיסקין ליתומים הרבים שנותרו לאחר מלחמת העולם הראשונה, נהוגה היתה תלבושת אחידה לכל החניכים. כמו כן, בהלויות שנערכו באותם ימים, מקובל היה ללכת עם נרות לפני המיטה. לא הרחק מבית היתומים התגורר ילד בבית הוריו, והנה בליל שבת תוך כדי הסעודה נתקעה לאם המשפחה עצם בגרונה והיא היתה נתונה בסכנת חיים. האם המתפתלת החלה להאבק על נשימותיה ובבהלה החלה לקרא: "אבא! אמא!, ובני הבית חשו להגיש לה עזרה. תוך כדי המהומה איש לא התפנה להבחין בפני הילדון שפניו חורו כסיד לשמוע קריאותיה-הוא נזכר שפעם אמר לו מישהו, שכשאדם עומד להפטר מן העולם הוא רואה את אביו ואת אמו, והבין שאם אמא מתחילה לקרא להוריה, אשר כבר נפטרו מן העולם, הרי שהיא עומדת למות. הוא עזב את הבית בדהרה, ושעט לעבר בית הכנסת, פתח את ארון הקודש והחל לצעוק בבכי נורא:"רבונו של עולם! אני לא רוצה ללכת עם תלבושת אחידה ועם נרות לפני המיטה!" מילים פשוטות, שבוקעות מתוך עולם המושגים של ילד קט, שבעיניו אלו הם הדברים הנוראים ביותר שעלולים לקרות. חזר הילדון על תפילתו שוב ושוב, וכשנרגע מעט, שב הביתה, וגלה כי בני הבית עודם משתאים מן הנס הגדול שארע לאם, אשר העצם שוחררה מגרונה לפתע פתאום. הרשב"א מדגיש כי שלושה דברים צריך האדם לזכור קודם תפילתו: האחד- שהקב"ה הוא טוב. השני- שהוא כל יכול. והשלישי- שאין עוד מלבדו. שני היסודות הראשונים יובילו אותו להכרה שאפשר להתפלל, והיסוד השלישי יגרום שתפילתו תתקבל, משום שאדם שעומד ומתפלל כשבעיניו התפילה הנה רק אחת מן האפשרויות להתמודד עם הצרה שלו- אינו זוכה לעמוד בתפילה אמיתית, שכן רק בשעה שהמתפלל יודע בודאות, שרק הקב"ה יכול לבוא לעזרתו, וכי אין שום רופא או, לחלופין, אדם עשיר שיבוא להושיע אותו, תפילתו תתקבל לפני כסא הכבוד.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת "תצוה"

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	4.20	5.00	6.12	6.53
תל אביב	4.22	5.16	6.14	6.50
חיפה	4.20	5.05	6.12	6.49
באר שבע	4.22	5.17	6.14	6.51

הפטרה: "אתה בן אדם"

ההלכה השבועית

הלכות פורים משולש

א. אף על פי שבירושלים שהיא עיר המוקפת חומה, צריך לקרות בה המגילה בט"ו באדר בכל שנה ושנה, מכל מקום בשנה שחל פורים של כרכים המוקפים חומה, דהיינו בט"ו באדר, בשבת, יש להקדים קריאת המגילה ליום ארבעה עשר באדר, דהיינו ביום שישי. שגזרו חז"ל שלא לקרות המגילה בשבת, כי הכל חייבים בקריאתה ואין הכל בקיאים בקריאתה, גזירה שמא יטלנה בידו ויוציאנה מרשות היחיד לרשות הרבים, או שיעבירנה ארבע אמות ברשות הרבים, ויוליכנה אצל בקי לקרות בה. (כמבואר במגילה ד' ע"ב. וכן כתבו הרמב"ם בפרק א' מהלכות מגילה, הלכה י"ג, והטור והשלחן ערוך סימן תרפ"ח סעיף ו'). ועוד שעיניהם של עניים נשואות למקרא מגילה, לקבל המתנות לאביונים, וזה אי אפשר בשבת. נמצא שבשנה ההיא תושבי ירושלים שוים בזמן חיוב קריאת המגילה לכל העולם, שקוראים המגילה ביום הששי. אחר מקרא מגילה (בליל ששי), יאמרו ואתה קדוש יושב תהילות ישראל, ואחר כך סדר קדושה. והטעם לזה מפני שבמזמור כ"ב של תהילים, (למנצח על אילת השחר, שהיא אסתר, וכמו שאמרו חז"ל (ביומא כ"ט ע"א) למה נמשלה אסתר לאילת השחר, לומר לך מה השחר סוף לכל הלילה, אף אסתר סוף לכל הנסים שניתנו להכתב. וכן נדרש במגילה (ט"ו ע"ב). וראה בתוספת מגילה (ד' ע"א) בד"ה פסק, ובגליון שם) נאמר אלהי אקרא יומם ולא תענה ולילה ולא דומיה לי, ומכאן למדו חז"ל (במגילה ד' ע"א) שחייב אדם לקרא את המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום. (ופירש רש"י, שמקרא המגילה זכר לנס שהיו זועקים בימי צרתם יומם ולילה) ונאמר אחריו: ואתה קדוש יושב תהילות ישראל. (וראה בתוספות סוכה נ"ג ע"א ד"ה אם). לפיכך צריך לומר פסוק זה שהוא הקדמה לסדר קדושה, מיד לאחר מקרא מגילה.

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל?
שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל - www.hasdeyinon.org

סיפור השבוע

קדימון

מסעיר ומפתיע הוא עולמם של בעלי התשובה הבאים מרחוק-רחוק, חוצים שבעה נהרות, עוברים – איכשהו – מעל שבע חומות ושוחים בשבעה אוקיינוסים סוערים, כדי לזכות לשבת מנוחה, שהיא מקור הברכה. צריך להודות שהקב"ה – המלווה רחוקים במסע חייהם אל האמת – יודע כי מן השפל ההוא ניתן רק להעלות, ומי שירצה, יזכה ויעשה את הבלתי-ייאמן. אולם לעתים, עם כל הרצון הטוב, נותרים פה ושם פצועי מלחמה שנותרו הרחק-הרחק, שפצעיהם לא נחבשו, וכנראה לא ייחבשו לעולם.

פרק א'

אדון לוי, שלום.

לפני שלושים שנים ויותר למדתי בבית-ספר יסודי ממלכתי בעיירה במרכז הארץ. אין תורה, אין מצוות, אפילו הציונות לא הופיעה שם במיטבה. אלא שבמפתיע, שמו הטוב של מוסד חינוכי זה פרץ לארבע כנפות הארץ אי-אז בימים, מה שגרם רישום היסטרי של תלמידים דווקא לשם. במבט לאחור אינני תופש מה מיוחד היה בו... באמת שלא. בפועל, בימי השיא ההם, מנה בית הספר למעלה מ-1,000 תלמידים, כן לא ירבו. היום אני יכול לבשר לך בשמחה רבה שהוא נסגר, שכן העיירה שבה גדלתי קיבלה צביון דתי-חרדי, ובנייני הענק האפורים בחלקם הפכו לתלמוד-תורה ולסמינר לבנות. מה טוב. באחד הימים, בתחילתה של שנת לימודים, נכנס לכיתה ד' ילד אדמוני ומקורזל שיער ושופע נמשים על פניו. הוא צלע על ירכו, וכשהתחיל לדבר קלטנו שהוא מגמגם בצורה בולטת ומצחיקה. בתוך דקות ספורות הוא הפך לשק חבטות, תרתי משמע. כואב הלב לספר, אבל במקום שהחינוך לדרך ארץ ומידות טובות לא נמצא בלב השאיפות, אזי שפיכות דמים כפי שעשינו לאומלל הזה, הופכת לחזון נפרץ רח"ל. הילד הזה, לצורך סיפורנו נקרא לו בשם שייקה, סבל בין השאר גם מקשיי קליטה והבנה, כך שרוב שעות היום הוא היה נמצא במה שכינו אז "כיתה מקדמת". הצקנו לו, ועוד איך הצקנו לו. לא מן הראוי שנפרט מה עשינו לו, אבל די אם אציין בפניך שהילדון הזה, בן ה-10, בכה רוב שעות היום. חלק מהזמן הוא עסק במרדף אחרי מייסריו, אבל עם סיכויים עלובים לתפשם, שכן צליעתו מנעה זאת ממנו. הוריו, תושבי אחד המושבים הסמוכים לעיירה, הלכו ובאו מחדר המנהל, למחנך, לילדי הכיתה, וביקשו על נפשו של ילדם. ההנהלה ניסתה לעשות משהו, אך העלתה חרס בידיה.

שייקה המסכן הפך למטרה הנלעגת של כל הילדים. מי לא הכיר את שייקה? מי לא ביצע בו מעשה קונדס כזה או אחר? גם תלמידי הכיתות הגבוהות יותר, כמוני למשל. כן, גם אני חטאתי בכך, אם כי הרבה פחות מאשר ילדים אחרים. השם ירחם, כשלא מנתבים אותך בדרך של אמת, חסד ויושר, השמים הם הגבול לפשעים ולעוונות.

פרק ב'

ביום ראשון אביבי אחד הודבקו מודעות ענק ברחבי בית הספר: "ביום שלישי יבקר נשיא המדינה בבית-ספרנו. נא להגיע בחולצות לבנות ובמכנסיים כהים ולכבד את המעמד". המנהל נשא לפני התלמידים נאום נמלץ על כבוד הנשיא והמדינה וכל הבלבלת, והדגיש חזור והדגש, שמוסדנו זוכה לביקור הפיגורה הממלכתית עקב היותו המוצלח והאיכותי ביותר וכו'. לכן בחרה בנו לשכת נשיא המדינה מבין אלפי מוסדות חינוך, כמודל ראוי ל'אות הנשיא'. איזה יופי. אגב, לא מכבר נפטר מר יצחק נבון, הוא "הנשיא" המדובר. בשעה עשר בבוקר, 1,000 תלמידים עמדו נרגשים במסדר 'מתוקתק' היטב, כיתות-כיתות. דגלי המדינה מעופפים להם, והנה נכנס מר נבון במכונית השרד שלו למתחם. המקהלה פרצה בשירה, והתזמורת ניגנה איזה מארש צבאי, ובקיצור - צרמוניה מלאכותית מוכרת.

אחרי כמה מילות ברכה של נציגי ההנהלה, הוזמן "האזרח הראשון", כפי שמכנים אותו, לשאת דברו. נבון השמיע כמה מילות ברכה ושבח לבית הספר, והוסיף בפאתוס "מאוד-מאוד חשוב לי לשמוע את אחד מן התלמידים, שיביע באוזניי בכמה משפטים כיצד הוא מרגיש בבית הספר הנפלא שלכם... נו, מי המתנדב?" שאל. דממה. הס. אף ילד לא זז ממקומו. המנהל מנסה לסמן באצבעו לכמה תלמידים בוגרים שינועו לבמה, אך הללו נותרו נטועים במקומם. חצי דקה, ועוד חצי דקה. אדון נבון מתעקש: "נו, מי מתנדב?... אם לא יימצא מתנדב, אבחר בעצמי תלמיד שיישא דברים". עוד דקת דומייה חלפה, ואז פנה נבון לתלמיד אדמוני – כפוף משהו – בעל שתי עיניים עצובות, שעמד במרחק עשרה מטרים ממנו: "בוא, חמודי, אשמח לשמוע אותך...". עצרנו את נשימתנו. מבין 1,000 תלמידים מאושרים ועליזים למדי, בחר נשיא המדינה דווקא בשייקה, שק החבטות שלנו. הוא זה שיעביר את המסר לאומה.

שייקה צלע ונע באיטיות לבמה. אחד מעוזרי נשיא המדינה סייע לו להתייצב על הבמה וקירב לפיו את המיקרופון. שמענו היטב ברמקולים את שייקה שואף אוויר לריאותיו וצועק-זועק: "נשיא המדינה, הילדים מרביצים לי!!!". "צים לי צים לי צים לי", הדהד ההד לארבע כנפות הארץ. נבון פער שתי עיניים תמהות. "מרביצים לך?" שאל. "כן, כולם מרביצים לי כאן..." ושייקה פרץ בבכי רטוב מדמעות, נשען על כתפו של נבון. המנהל החוויר, סגנו התיישב מזיע על כיסאו, ודממה מעיקה פילחה את אוויר הבוקר הצונן.

רק בכיו של שייקה המסכן ריחף לו בחצר בית הספר, כמו פרפר מרוסק כנפיים.

פרק ג'

בושה כיסתה את פניי. הרגשתי שסטירה מצלצלת על שתי לחיי. באותה עת החלטתי שאני מבקש משייקה סליחה, ויותר מכך, לא אתן לאף ילד לבזותו. המבוכה הייתה כבדה מנשוא, והמעמד התפזר מהר מאוד. למחרת נמרחו כותרות ענק בכל עיתוני המדינה - "הנשיא, הילדים מרביצים לי". תדמיתו של בית הספר נסדקה ויותר מכך. בסיום הכנס ניסיתי להגיע לשייקה ולנחמו, אבל הוא נעלם מעיניי. לא נורא, ניחמתי את עצמי, אמצא אותו מאוחר יותר, או אולי מחר, ואבקש ממנו סליחה. חלפו למעלה משנתיים, והסליחה? כמעט נשכחה. אמנם לא נגעתי בו לרעה, אבל לא יותר מזה... ביום קיצי אחד יצאו כל תלמידי השכבה של שייקה לטיול שנתי. שייקה, כמובן, לא הגיע לבית הספר, משום שטיולים שנתיים היו עבורו תרתי גיהינום. למחרת – יום שישי בצהריים – כשהתלמידים ירדו מהאוטובוסים מול בית הספר, הגיע בחור שהכרנו. הוא עצר את אופניו מול לוח המודעות, שלף מן הארגז האחורי כמה מודעות והדביק. "בצער רב אנו מודיעים על פטירת בננו היחיד, שייקה בן פרומה מלכה ז"ל. ההלוויה יוצאת היום בשעה שתיים... יושבים שבעה במושב בבית ההורים". התברר שבאותו בוקר יצא שייקה להשקות את הפרדס של הוריו. רגליו נרטבו בשלוליות המים. בלי משים הוא הרים צינור השקיה, וזה פגע בקווי מתח גבוה. שייקה התחשמל והתפחם למוות רח"ל. עמדתי מול המודעה ובכיתי. בכיתי על שייקה, ובעיקר על עצמי. שייקה היה בן יחיד להוריו, ומרבית חייו סבל מילדים, שאחד מהם הוא אני. הוא זכה להיקבר ביום שישי אחרי חצות היום.

חלפו עשרות שנים, שבמהלכן הספקתי לחזור בתשובה ולהקים בית נאמן בישראל, אבל הצלקת ההיא, הנושנה, לא עוזבת אותי.

קוראים לה "הסליחה שלא ביקשתי". בדרשות חיזוק שמזדמן לי להשמיע מעת לעת, אני מבקש ממאזיניי: "יקיריי, אהוביי, אנחנו לא מלאכים. עשו חשבון נפש. לפעמים גם אנו המבוגרים מציקים, מעליבים, ודוחים את הסליחה... ולא מגיעים אל הרגע הזה... כמה נורא לעמוד לדין על סליחה שלא ביקשנו... ושלעולם לא נוכל לבקש...".

באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

אני לא יודע מה קרה בדיוק, אני רק יודע שפתאום הבת שלי עזבה את הבית ואמרה שרוצה להתגרש. זה נפל עלינו כרעם ביום בהיר. הרגשנו חסרי אונים, מה כבר אפשר לעשות מבלי להכנס להם לחיים. זה מצב רגיש. אז התקשרנו ביום רביעי ל"**חסדי ינון**" והזמנו "**פדיון נפש**" לבת ולחתן. ועכשיו אני מתקשר כדי לבשר שברוך השם, למחרת הם השלימו והיא חזרה הביתה. והכל חזר על מקומו בשלום. כל הכבוד להשם! ותודה לשליחים...

בעילום שם...

הבת שלי שתח"י היתה לאחר לידה, כשבאחת הבדיקות לאחר הלידה אבחנו לה חשש לגוש. היה לחץ גדול, הינו בחרדה. ולפני שנגשה לבדיקות, עשיתי עבורה "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**", לאחר הבדיקות חיכינו במתח, וברוך השם, השבח לאל, קבלנו תוצאות טובות, שאין כלום והכל תקין אצלה. כמה צריך להודות להשם כל יום...כל היום. ישתבח שמו לעד!

בעילום שם

היתי צריכה לעבור ניתוח, לפני זה היתי צריכה לעבור בדיקת ביופסיה כדי לקבוע את דרגת הניתוח. אם הבדיקה לא הייתה יוצאת תקינה, היה צריך לעשות ניתוח יותר מורכב. כשנודע לי על כל התהליך הזה, התקשרתי ל"**חסדי ינון**" והזמנתי "**פדיון נפש**". היתי אמורה לחכות הרבה זמן לתוצאות ובמקביל נקבע התור לניתוח. בסיעתא דשמיא, הבדיקה יצאה תקינה ב"ה, והגיעה לפני הזמן הצפוי, ולפני הניתוח. הניתוח עבר בהצלחה והיה קצר. אחרי יומיים חזרתי הביתה בריאה ושלמה. רוצה להודות לבורא עולם, שכל הרפואות שלו...אין עוד מלבדו!

בעילום שם

הבן שלי השם ישמור אותו, היו לו לחצים נפשים, ולא הרגיש טוב, עד שנאלץ לעזוב את הישיבה. כתקופה של חצי שנה היה בבית ללא מסגרת. אז החלטנו לעשות לו "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**", ואחרי זה בסיעתא דשמיא נכנס לישיבה אחרת, חזר ללמוד, ומאז המצב הולך ומשתפר ברוך השם. שזכוי הרבים יעמוד לזכותו ויעלה מעלה מעלה במעלות התורה....

בעילום שם

לפני מס' חודשים התקשרתי ל"**חסדי ינון**" על מנת לערוך "**פדיון נפש**" לבני היקר שיזכה לזיווג הגון ואמיתי והנה בסיעתא דשמיא ממש בדרך נס יומיים לאחר הפדיון הוא קיבל הצעה וב"ה לפני שבוע הם עמדו תחת חופה וקידושין ב"ה התקשרתי להודות ולפרסם את הישועה תזכו למצוות!

י. יצחקוב (אלעד)

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי

הכל לטובה

אחד מתלמידיו של הרמב"ן גסס ונטה למות. נתן הרמב"ן בידו מכתב וקמע. במכתב נשאלו שאלות על הנהגת ה' בעולם. כעבור שעות מספר נפטר התלמיד. בחלוף מספר חודשים מפטירתו, נגלה התלמיד אל רבו ואמר לו: "הגעתי לעולם האמת, בזכות הקמע שנתת לי נפתחו בפניי כל השערים, אך לגבי השאלות שביקשת שאברר על הנהגת הבורא - אין אלה כלל שאלות! למעלה רואים עולם ברור! אין שאלות, הכל מובן!" (אמונה שלמה) "וַהֲסִרֹתִי אֶת כַּפִּי וְרָאִיתָ אֶת אֲחֹרָי וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ" (שמות לג', כג) - אמר הקב"ה למשה: "פני לא יראו - אתה אינך יכול לראות מדוע פעלתי כך, מדוע עשיתי אחרת, אולם בסוף תדע מדוע עשיתי כל זאת". שאלות רבות מציפות את חיינו, שאלות מוצדקות, שאלות הגורמות לנו לעיתים לאבד מעט מהאמונה שיום יום אנו משקיעים בה. הנהגתו של הבורא אינה מובנת לנו, מדוע האחד מצליח והשני נכשל? מדוע בדיוק בזמן שהתחזקתי, כשהתקרבתי אליך בורא עולם, באותו הזמן הפסדתי? אנו כמו ילדים קטנים, לא מבינים את פעולותיו של אבינו, אולם כשמעט נתבגר, נבין מדוע אבא שלנו פעל כך - הכאיב לנו, גער בנו וצחק איתנו, אך מה שבטוח הוא, שהוא היה איתנו תמיד! לעתיד לבוא, כשכל המסכים יעלו, כבר לא תהיינה לנו שאלות, הכול יהיה כל-כך ברור ומובן, כל השאלות יתממסו כלא היו. אז נראה במוחש שכל קושי, כל משבר, כל נפילה שעברנו בחיינו היו כל-כך לטובתנו. היום אולי מעט קשה, אבל הקושי מסתיר בתוכו את הטוב והמתוק, הראייה שלנו קטנה מכדי לראות זאת, אך הנשמה מבינה ויודעת מה הוא טומן בתוכו. נתחזק באמונה, נשאל שאלות, ויחד עם זאת נכניס לתודעה שלנו שהכול לטובה, הכול מושגח, הכול כדי שלעתיד לבוא נכנס דרך כל הפתחים המובילים אותנו אל שערי גן עדן...חג שמח!

רונן קרתא

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צביבן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440